

## „Întunericul acoperă pământul, și întunericul gros popoarele.”

Verset călăuzitor: Isaia 60.2

**Isaia 60.2:** Pentru că, iată, întunericul va acoperi pământul, și întunericul gros popoarele. Dar Domnul va răsări peste tine și gloria Lui se va vedea peste tine.

Națiunile stau neștiind ce să facă, în timp ce marea popoarelor clocotește și se agită, iar „oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea celor care vor veni pe pământ” (Luca 21.25,26). Aceste cuvinte descriu starea în care intrăm în noul an. Peste tot în jurul nostru vedem pieirea și, odată cu ea, nenorocirea oamenilor și suspinul creației. Iar originea întregii acestei nenorociri și a acestui suspin este păcatul.

Ea a început când capul creației, omul, a fost alungat din prezența lui Dumnezeu. Păcatul său a adus blestemul asupra creației. „Blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și măracini; și vei mânca iarba câmpului. În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.17-19).

Din acea clipă, pământul nu i-a mai adus omului roadele minunate ale Edenului, ci a dat spini și măracini. În sudoarea frunții sale, prin muncă grea, omul trebuia acum să-și câștige hrana pentru a-și păstra viața — o viață care nu mai este decât o moarte, după cuvintele DOMNULUI: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” De atunci, omul poartă moartea în sine. Viața lui este o moarte încă din clipa nașterii. El intră în această viață cu strigăte și iese din ea cu suspine. Fiecare oboseală a trupului său, fiecare durere, chiar și cea mai mică, este o amintire a morții, a faptului că trebuie să se întoarcă în pământ, din care a fost luat, după cuvântul DOMNULUI: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.19).

Alungat din Grădina Edenului, tot ceea ce îl înconjură purta acum, din cauza păcatului său, amprenta pierzării. Animalele câmpului, toate păsările cerului, au venit la om – la stăpânul pus peste ele – la porunca lui Dumnezeu (Geneza 1.28; 2.19). Fără teamă, s-au apropiat de el, iar el a dat fiecăruia un nume. Acum era altfel. Pentru prima dată, ele și-au dat viața pentru om, când Dumnezeu Însuși le-a vărsat sângele vieții, pentru a face din pieile lor o acoperire pentru om, împotriva rușinii păcatului său. În același timp, El a arătat astfel că viața altuia, a unui nevinovat, trebuia să fie dată pentru salvarea lor și a făcut astfel o aluzie la Mielul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a rânduit înainte de întemeierea lumii. În această oră gravă, ochii lor au văzut pentru prima dată moartea cu groază. Ce cutremur trebuie să le fi cuprins inimile când au văzut cadavrele acestor animale și au învățat astfel ce este moartea, care acum se așternuse asupra lor! Cât de îngrozitor este păcatul și consecințele lui!

Dar toate acestea erau doar începutul pieirii. Pe măsură ce păcatul oamenilor creștea, creștea odată cu el și pieirea, sporind nenorocirea și suspinele din această lume. Această înmulțire a nenorocirii o vedem chiar de la început în istoria lui Cain, primul om născut în această lume. Pământul băuse sângele lui Abel, fratele său, iar Dumnezeu a sporit pieirea din cauza păcatului lui Cain. El a spus: „Când vei lucra pământul, nu-ți va mai da puterea lui” (Geneza 4.12), oricât de mult efort și sudoare ar fi depus omul în aceasta.

Și de câte ori, de la zilele lui Abel, și-a deschis pământul gura pentru a bea sângele oamenilor vărsat în râuri de mâna fratelui! Să ne gândim doar la ultimul război mondial! Dacă sângele vărsat al lui Abel a adus o sporire a blestemului, să ne mai mirăm oare de sporirea pieirii care a venit asupra lumii după tot sângele vărsat al oamenilor?

Astfel, chiar de la început ne ies în întâmpinare cele două forme ale păcatului: 1. păcatul lui Adam și al Evei ca păcat de încălcare *împotriva lui Dumnezeu* și 2. păcatul primului om născut ca *păcat împotriva aproapelui* (desigur, și acest păcat era un păcat împotriva lui Dumnezeu, dar totuși era în mod direct un păcat împotriva lui Abel). Este demn de remarcat și semnificativ faptul că prima moarte a unui om în această lume nu a fost consecința unei sentințe divine, ci a fost provocată de actul de violență al unui om.

De câte ori au trebuit oamenii să simtă durerea fratricidului după acest prim caz! Și foarte curând după căderea lor, Adam și Eva au trebuit să o simtă și ei. Oricare ar fi fost sentimentele lor la vederea animalelor ucise pentru ei, cât de incomparabil de dureroasă trebuie să le fi fost vederea primului om mort – a fiului lor Abel, ucis de mâna fratelui său! Sângele acelor animale vorbea despre dreptatea lui Dumnezeu și ispășirea păcatelor lor, dar sângele lui Abel mărturisea despre primul act de violență al omului în această lume.

Violența este o trăsătură caracteristică a neamului lui Cain. Cum a crescut violența, vedem din cuvintele lui Lameh, al cincilea după Cain: „Am ucis un *om* deoarece m-a *rănit* și un *tânăr* pentru că m-a *lovit*. Dacă de șapte ori va fi răzbunat Cain, Lameh de șaptezeci și șapte de ori” (Geneza 4.23,24). Și mai departe citim despre zilele lui Noe: „... pământul era plin de violență ... pentru că orice făptură își stricase calea pe pământ” (Geneza 6.11,12).

Creșterea păcatului oamenilor a adus din nou o nouă stricăciune asupra pământului. Toate izvoarele adâncului s-au deschis și ferestrele cerului s-au deschis, iar ploaia a căzut ca judecată a lui Dumnezeu timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți asupra pământului într-un mod atât de îngrozitor, încât s-a pus capăt tuturor formelor de viață. Pământul trebuie să fi suferit schimbări profunde prin această judecată — schimbări care au afectat și forța vitală a oamenilor, astfel încât, de atunci, durata de viață a omului a fost redusă la o zecime din durata sa anterioară. Deja Moise se ruga: „Zilele anilor noștri ajung la șaptezeci de ani și dacă, datorită puterii, ajung la optzeci de ani ...” (Psalmul 90.10). Înainte de judecata potopului, oamenii ajungeau însă la o vârstă de aproape o mie de ani; în timpul domniei de o mie de ani a lui Hristos pe pământ, când acesta va fi eliberat de blestem, oamenii vor ajunge din nou la vârsta de o mie de ani.

Dacă atunci, așa cum putem presupune, a căzut pentru prima dată ploaia pe acest pământ, deoarece Dumnezeu a udat mai înainte pământul printr-un abur care se ridica de pe pământ și prin care a fost umezită întreaga suprafață a pământului (Geneza 2.6), atunci și inundațiile care au devastat pământul de atunci încoace datează abia din această perioadă. Putem presupune aceasta cu atât mai mult cu cât, chiar atunci, Dumnezeu a pus curcubeul (care necesită ploaia din nori) în nori ca semn că, la revenirea ploii, El Își va aminti cuvintele Sale și le va respecta.

Nu putem oare vedea în diferitele pedepse, precum: munca în sudoarea frunții, scurtarea vieții omenești și ploaia, totodată și mila lui Dumnezeu, care a legat o binecuvântare de pedeapsă? Nu trebuie oare să mărturisim că în muncă, în scurtarea vieții și în ploaie se află binecuvântarea?

Am văzut cum, după păcatul lui Cain, a survenit o slăbire a puterii pământului. Așadar, este de înțeles că, după devastarea pământului prin potop, pământul a suferit o slăbire suplimentară a puterii sale, astfel încât Dumnezeu, după potop, a dat omului ca hrană și carnea animalelor

(Geneza 9.1-7). Astfel, frica și groaza omului s-au abătut într-o măsură și mai mare asupra tuturor viețuitoarelor pământului și asupra păsărilor cerului. Așa găsim și aici din nou înmulțirea pieirii prin păcatul oamenilor. La ce suferințe este supusă lumea animalelor începând de atunci din cauza persecuției oamenilor! Și cât de crud tratează omul adesea animalele, care trebuie să lucreze pentru el! Privește o dată în ochii unora dintre ele! Nu este ca și cum dorința de eliberare ar fi scrisă în ele!? Astfel, întreaga istorie a omenirii, în răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu, este o istorie a înmulțirii pieirii creației.

Am putea aduce și mai multe exemple, dacă ne gândim, de exemplu, la Babel, la pedeapsa prin încurcarea limbilor, a cărei consecință a fost formarea popoarelor cu ura și războaiele dintre ele. Și cum au fost făcute sterpe și au devenit pustii anumite părți ale pământului prin păcatul oamenilor! Ne amintim doar de Sodoma și Gomora și de moștenirea lui Israel.

Astfel, un suspin și o dorință nu străbat doar omenirea, ci și creația suspină și așteaptă cu dor ziua revelării fiilor lui Dumnezeu, în care și ea (eliberată de robia stricăciunii) va avea parte de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Creatura mută nu-și poate exprima singură suspinul, dar copiii lui Dumnezeu, care au primele roade ale Duhului, sunt gura celor fără glas. Ca astfel de oameni, care prin trupul lor fragil aparțin încă acestei creații și așteaptă răscumpărarea trupului lor, ei aduc înaintea lui Dumnezeu suspinul lor și al creației (Romani 8.18-23).

Această așteptare plină de dor se întinde peste întreaga creație. Este ca și cum în inima fiecărui om ar fi rămas o amintire a paradisiului pierdut. Cât de mult tânjesc oamenii după locurile frumoase ale pământului și le caută pentru a mai vedea ceva din minunile gloriei creației, care totuși și-a pierdut de mult frumusețea inițială prin păcatul oamenilor. Și totuși, în ciuda tuturor suspinelor, în inima omului se naște mereu speranța de a fi eliberat odată de pierzare. Cât de des auzim cuvinte precum: „Lumea trebuie să devină mai bună odată!” sau „Odată popoarele trebuie să se liniștească și trebuie să fie pace!”

Oamenii se străduiesc să atingă acest scop. În acest scop au înființat Societatea Națiunilor, dar L-au exclus pe Dumnezeu. Guvernul sovietic vrea să-și transforme țara în paradis, dar L-a îndepărtat pe Dumnezeu și i-a ridicat un monument lui Iuda Iscarioteanul. Și ce a făcut din această Rusie atât de fertilă și binecuvântată? Țara care, cu abundența recoltei sale, slujea altor țări, a devenit o țară a foametei, a groazei și a îngrozirii. Și poate fi altfel, când omul își manifestă astfel vrăjmășia față de Dumnezeu, așa cum se întâmplă în această țară? Cât de groaznice sunt suferințele celor care mărturisesc pe Domnul în acea țară! Numai El îi cunoaște pe cei mulți care au fost și sunt încă uciși acolo în mod atât de îngrozitor, din cauza Numelui Său.

Astfel, istoria omului căzut este o dovadă că, fără Dumnezeu, el nu poate decât să sporească pieirea din jurul său, dar nu să o diminueze. Despre zilele lui Noe, Scriptura spune că omul își stricase calea pe pământ, iar despre epoca actuală, Domnul spune că la sfârșitul ei vom găsi o repetare a zilelor lui Noe. Nu vedem oare oglindirea zilelor lui Noe deja în comportamentul sfidător al blasfematorilor, în cuvintele dure cu care cei fără de Dumnezeu se ridică împotriva Lui, în aroganță, în lăudăroșenie, în desfrâu, în nedreptate, în violență și în vărsarea de sânge a oamenilor? Nu cad oare deja umbrele întunecate ale sfârșitului asupra acestei lumi? Nu sunt oare toate acestea un semnal de alarmă pentru noi, să stăm cu mijlocul încins și să-L așteptăm pe Domnul cu lămpile aprinse, care va transforma trupul nostru de umilință pentru a fi asemănător cu Trupul Său de glorie?

Atunci El va împlini dorința oamenilor și va aduce pacea pe care oamenii, fără El, Prințul Păcii, au vrut să o atingă cu propria lor putere și nu au reușit. Când El va face uz de această putere a Sa, cu care poate supune toate lucrurile, atunci va paște neamurile cu un toiag de fier și-și va așeza vrăjmașii ca așternut la picioarele Sale și-i va mistui pe cei fără de lege prin suflarea gurii Sale.

Atunci va fi pace pe pământ, atunci lupul și mielul vor sta împreună; leul și iedul se vor culca împreună; vițelul, leul și vitele de îngerășat vor fi împreună; vaca și ursoaica își vor culca puii împreună; leul va mânca paie ca vitele, iar pruncul se va juca la gura șarpelui. Atunci răul și nedreptatea nu vor mai fi pe pământ, minciuna și înșelăciunea nu vor mai fi rostite, iar lacrimile nu vor mai fi vărsate; Dumnezeu le va șterge de pe orice chip (Isaia 11.6-10,25,8; Țefania 3.13)

Atunci va domni un Împărat în dreptate (Isaia 32.1); atunci cel nevrednic va fi nimic (Naum 1.15) și un om de rând nu va mai fi numit nobil, iar un viclean nu va mai fi numit distins (Isaia 32.5). În această perioadă a domniei milenare a Domnului pe pământ, oamenii vor trăi mai mult decât Matusalem, care a ajuns la vârsta de 965 de ani. Zilele oamenilor vor fi ca ale copacilor. Dacă în această perioadă se va mai vorbi despre moarte, aceasta se va referi doar la moartea celor fără de Dumnezeu, dar niciodată la moartea unui om drept. Dimpotrivă, niciun locuitor al țării nu va mai spune: „Sunt bolnav” (Isaia 33.24; 35.10).

„Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și îplinească zilele. Căci cine va muri în vârstă de o sută de ani va fi tânăr, iar păcătosul în vârstă de o sută de ani va fi blestemat. Și vor construi case și le vor locui; și vor planta vii și vor mânca rodul lor. Nu vor construi ei și altul să le locuiască; nu vor planta ei și altul să mănânce. Pentru că zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacului și aleșii Mei se vor bucura de lucrarea mâinilor lor. Nu vor munci în zadar, nici nu vor naște copii care să fie spre groază, pentru că ei sunt sămânța celor binecuvântați ai Domnului și urmașii lor împreună cu ei” (Isaia 65.20-23).

Nu va mai fi război, și nimeni nu va mai fi învățat arta războiului. Săbiile vor fi transformate în lame de plug, iar sulile în cuțite de viticultor (Isaia 2.4; Mica 4.3; Osea 2.18). Pământul își va dezvălui din nou puterea, munții vor picura vin, iar dealurile se vor topi. În locul tufișurilor de spini vor crește chiparoși (Amos 9.13; Isaia 55.12,13).

Așa cum casa lui Iuda și a lui Israel este astăzi încă un blestem printre națiuni, tot așa va fi atunci o binecuvântare (Zaharia 8.13). Va fi în mijlocul popoarelor ca o rouă de la DOMNUL [Iehova], ca o ploaie asupra ierbii (Mica 5.6). „Pământul se va umple de cunoștința gloriei Domnului, cum acoperă apele fundul mării” (Habacuc 2.14). Atunci Îl vor lăuda pe DOMNUL: „Lăudați pe DOMNUL! Lăudați pe DOMNUL din ceruri! Lăudați-L în locurile înalte! ... Lăudați pe DOMNUL de pe pământ ... să laude Numele DOMNULUI, pentru că Numele Său este foarte înălțat; măreția Sa este mai presus de pământ și de ceruri” (Psalmul 148.1,7,13).